

Naskusse polest on teada, et nisuggune es-
lajas seitse ehk kahheksa tuhhat naela kalub:
mis nisamma palju teeb, kui peaks kaksüm-
mend nelli nuumbärga, ehk sirkassid, kato
peäle pandama.

Temma jallad on kui paksid lihha tampid
ehk sambad: egga woi ka penemad olla, sest
et muido sedda määratumat kehha ei suidakš
kanda, egga temmale toetusseks olla. Jal-
lalarwa ei olle koggoniste nähha, sest et
säärte lihha, mis kottis rippub, tedda ärra-
warjad: agga on wiis künega warwast igga
larwa otsas, ja jallatallad keige tihhedama
sarwtallaga otse kui rau-utud.

Pea tahhab kehha wasto kui wähhene ol-
ka; agga kõrwad rippuwad kahhelt poolt,
kui ilmlaiad kuffelöppused, ehk kui sured tou-
ra nahhad: neid temma ligutab, kui wihha-
seks saab ja jooksu heidab; ja siis nenda nen-
dega plaksutab, kui peaks suurt liinna lödama.

Silmad on pissikesed, agga wägga ter-
rased, ja näitawad selgeste ülles, et temma
wägga melesinne loom on, kes keik terraselt

tähhelepanneb, ja pea kui inimenne meelt
möda keik oskab ärramõttelda ja ärra-
arwata.

Agga temma lot on immelikum kui imme.
Se on otse temma pealminne mõk, ehk tem-
ma ninna, mis kui üks poolteist süllane toik
temma kahhe määratuma kihwade wahhel,
mis kahhelt poolt suust wälja tullewad, mah-
harippub. Üllewelt on temma ni pakš, kui
ühheksa ehk kümne tolline pakš, agga lasseb
otsa pole penemaks kotto, nenda et eest-otsast
ennam ei olle, kui kolm tolli.

Se on temma keige kallim ja tullusam li-
ge, mis seest hopis õnes. Sellega temma im-
met ja immeteggusid, muist kui inimenne
õmma kättega, teeb. Mõkkad, mis lotti suus,
kui sõrmi prugib; ja on temmal nende sees
nisammassuggune ärgas tundminne, kui inni-
mesfelgi õmma näppo otsades. Et se nenda
on, sedda keigist semest selgeste nähha ja
tunda, mis ta ial temmaga teeb.

Ots, kus lotti su, on kummer kui üks weike
kausi-ehk kuppakenne, kuhhu midikerra siise